

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Заслуженъ потъ

Сутринъ рано преди слънце,
когато всичко още спи,
доръ зората да се сипне
и тишина ошъ цари,

кога вѣтрецъ тихъ повѣва
и пѣсень на славей звучи;
когато малкитѣ пчелици
брѣмкатѣ въ сочнитѣ треви,

салъ селякѣтъ рано-буденъ
е вечъ отдавна на крака
и всредъ нивата орана
прѣска златни семена.

Вѣрата му е гореща
въ туй що прави той сега,
защото плодѣтъ изобилень
ще зарадва му душа

И вѣрно мислилъ си сѣячѣтъ,
зашото дойде жетва на
И въ нивата — златно жито
като море се разлюля.

Хей го, иде вечъ сѣяча —
гледъ своя производъ,
и катъ застана средъ нивата
Изрече: „Заслуженъ потъ“.

Добричъ.

Иванка К. Томова
ученичка II кл.

Историята на единъ листъ

Кжса е моята история, както е кжсъ и живота ми. Спя презъ зимата, събуждамъ се презъ пролѣтѣта, умирамъ презъ есенѣта.